

Steve Jobs School

Door: Gertjan Kleinpaste

*“Juist het loslaten van de vorm ‘klas’
dwingt ons goed na te denken over ons
pedagogisch klimaat.”*

Wie ICT en Pedagogiek zegt, komt al snel op het idee om op een Steve JobsSchool te gaan kijken. Sinds onze start op 12 augustus 2013 bezochten bijna honderd onderwijzers onze school, ontvingen wij delegaties uit Indonesië, Brazilië, Duitsland, Spanje en de Verenigde Staten en werd ik uitgenodigd om te spreken over onderwijs in Italië en Luxemburg.

ICT en onderwijs, het is een hot item. Toch gaat mijn verhaal nooit over ICT. Mijn verhaal gaat over heel goed kijken naar kinderen en het aanbieden van een programma dat goed aansluit op de talenten, de belangstelling en leerstrategieën van al die individuele kinderen.

De Steve JobsSchool (Breda) heeft een pedagogisch klimaat waarin kinderen gezien en gekend worden. Waar zij op hun eigen manier, gedreven door hun eigen talenten en belangstelling tot leren komen. Voor een deel gaat dat over kinderen die in het klassikale systeem niet tot hun recht komen. Zoals een sardientje dat twintig tot vijftwintig centimeter groot wordt, ook niet past in een blikje van tien centimeter. In fabrieken knipt men daarom het beste deel van het sardientje weg en de rest gaat in het blikje. Het traditionele, klassikale onderwijssysteem doet mij soms denken aan een sardientje in een blikje. Wij willen op onze school juist het hele kind tot ontwikkeling laten komen en daar uiteraard niets van 'afknippen'.

Op 5 november 2013 was de onderwijsinspectie voor de tweede keer op onze school. Die dag beoordeelden zij of wij echt een school waren. Hun oordeel was positief. Wij zijn niet de "Steve JobsDinges Breda"; wij zijn de Steve JobsSchool Breda. Nog steeds een kleine particuliere school, maar wel een waarover de onderwijsinspectie zegt: "Ga door en geef verder vorm aan jullie onderwijsconcept". In het voorjaar van 2014 komt de onderwijsinspectie weer terug voor een regulier inspectiebezoek. Het enthousiasme dat ik voelde bij de beide inspecteurs die onze school bezochten, kwam niet door wat wij kinderen laten doen met een iPad. Dat kwam door onze zoektocht naar het optimale pedagogisch klimaat. Een zoektocht is het nog steeds.

ICT stelt ons in staat om niet langer te denken in de structuur van een klas. Van leeftijdgenootjes die met elkaar in één ruimte zitten en min of meer hetzelfde leren op hetzelfde moment. Ruimte maken voor ICT - in ons geval met een iPad - stelt ons in staat het leren persoonlijker te maken en een klimaat te realiseren, waarin kinderen veel meer vanuit hun eigen mogelijkheden en talenten leren. Juist het loslaten van de organisatievorm 'klas' dwingt ons om heel goed na te denken over het pedagogisch klimaat dat wij in onze school vormgeven.

De val van de Berlijnse muur zou symbool kunnen staan voor de val van vele muren binnen ons huidige onderwijssysteem. Want wat als we de moker mogen hanteren om de muur tussen het primair en voortgezet onderwijs te slopen? Of de

muur tussen kinderopvang en het primair onderwijs?

Het loslaten van het begrip 'klas' is een stap in een proces, waarin de scheidslijnen tussen onderwijs, kinderopvang, opvoedondersteuning en (jeugd)zorg vervagen. Straks heet dat allemaal 'opgroeien' en daarin voegt iedere professional op maat iets toe. Dat vraagt om twee goed ontwikkelde componenten: pedagogiek en ICT. Wat mij betreft ook echt in die volgorde. De Steve JobsSchool bouwt eerst een veilig pedagogisch klimaat en als dat in orde is, gaat het leren vanzelf. Het is zaak de kinderen daarin te vertrouwen. Juist daar wringt te vaak de schoen. Ons onderwijsbestel is vooral gebouwd op 'gestold wantrouwen' en dat omvormen tot een systeem waarin vertrouwen centraal staat, vraagt om

een hechte verbinding tussen ouders, leerlingen en leraren. Je zou bijna kunnen zeggen: ICT + pedagogiek = community. In dat laatste schuilt precies de kracht van de verbinding. Onze zoektocht is om alle drie de spelers in die pedagogische driehoek zuiver in hun rol te krijgen. En die zoektocht zien wij als een reis. Een virtuele en fysieke reis om voldoende pedagogische tact te ontwikkelen, ons te richten op vertrouwen, om twijfel los te laten en het daardoor aan te durven om die nog onbekende weg te gaan. "Wie bij iedere stap aarzelt, staat zijn hele leven op één been", luidt een Chinees gezegde. Wij willen vooruit en hebben dus beide benen nodig. ■

*Gertjan Kleinpaste
schoolleider Steve JobsSchool Breda*